NOVOROČNÍ PROJEV PŘEDSEDY NÁRODNÍ DEMOKRACIE ADAMA B. BARTOŠE: VLÁDA NESE ODPOVĚDNOST ZA TISÍCE MRTVÝCH, ODMÍTNĚME NEVYZKOUŠENOU VAKCÍNU, ZŮSTAŇME DOMOBRANCI VE SVÉM SRDCI!

- CZ24 News | 2. ledna 2021

Vážené dámy, vážení pánové, drazí spoluobčané, dovolte, abych Vás pozdravil na prahu nového roku. Novoroční poselství by v sobě vždy mělo obsahovat naději, mělo by být pozitivní. A protože naděje umírá poslední, věřím, že i následující slova pozitivní budou, jakkoli se budou týkat složitých událostí, které nás v novém roce čekají.

Mnoho z nás si přeje, aby nový rok byl lepší, než ten, který právě skončil. Mnozí z nás ale vnitřně tuší, že bude ve skutečnosti ještě mnohem těžší. Před rokem jsme nevěděli, co nás čeká, letos nám nouzový stav běží od prvních vteřin nového roku. Vláda si své buzerace nedokáže odpustit, evidentně se jí šikanování obyvatel zalíbilo.

Na údajný covid (nebo spíše s údajným covidem) zemřelo sice několik tisíc lidí, ne více, než na běžnou chřipku, přesto vláda buzeruje a šikanuje miliony občanů České republiky. Zažil si to každý z nás a pro mnohé to mělo dokonce likvidační dopady. Vláda za jeden rok totálně zadlužila celou zemi, rozvrátila ekonomiku, vzala nám naše svobody i radosti a neustále nás dále a dále úmyslně terorizuje.

Odmítněme vnucené očkování
V novém roce to má být ještě horší, protože na scénu přichází vakcína, od které se sice nedá čekat záchrana a konec těchto nesmyslných opatření (ta budou i nadále pokračovat), zato se můžeme dočkat nepříjemných vedlejších účinků nevyzkoušené látky, která bude mít – obávám se – na svědomí mnohem závažnější nemoci a u mnohem více lidí, než kolik jich má na svědomí tzv. covid. Skandální přitom je, že vláda nás do očkování nutí a i když nás povinně naočkovat nemůže, oklikou, různými fintami a nátlakem (například pod hrozbou ztráty zaměstnání nebo odepření některých služeb, případně slibem pofidérních výhod) se jí to může podařit. Vakcína však nemusí mít jen vedlejší účinky, změny v DNA, které umožňuje, mohou být jejím hlavním účelem. Pak by dávalo smysl všechno to na hlavu postavené dění, které jsme loňský rok zažili – coby předehra k plošné vakcinaci, o kterou jde hlavně a především. Jsou-li tyto chmurné předpovědi pravdivé, pak je ohrožen celý genom našeho národa, což je hrozba, jakou od druhé světové války náš národ nepamatuje.

Celou věc pak stěžuje fakt, že námi kritizované procesy probíhají po celém světě a že se před nimi v podstatě nedá nikam utéci. Vnímavější z nás cítí, že zde probíhá pokus zavést takový Nový světový řád, jaký jsme si nedokázali představit ani ve svých nejčernějších úvahách. Nemylme se také, že by na věci něco změnilo, kdyby u vlády byla místo Babiše současná opozice.

Na osudové křižovatce nestojí tak jen náš národ, ale každý jeden z nás, kteří tento národ dohromady tvoříme. Rozhodneme-li se ve složitých situacích, které před nás rok 2021 postaví, morálně správně, čistý štít bude to, co se rozhodně počítá, i kdyby spolu s ním na nás měla dolehnout protivenství, represe a osobní strádání. Pro přežití národa je ale důležité nejen to fyzické, materiální (tedy uchránit sebe a své blízké před ničivými opatřeními těch, kteří nám vládnou, před ekonomickým krachem či před nevyzkoušenou vakcínou), ale zápas, který vedeme, má i svůj duševní (a duchovní) rozměr: jde o to, nesklonit se, nekapitulovat, nekolaborovat, nesklonit hřbet, nenechat si pošpinit duši, nenechat si zlomit páteř. Jsme ve válce, kde jsou v sázce nejen naše životy, ale rovněž i charakter a morální pevnost našeho národa. Proto si tento rok uchovejme morální převahu nad všemi těmi, kteří jsou součástí rodící se covidové totality, žumpy tak odporné, jako kdyby ji vyvrhlo samotné peklo…

Právě v tom je ona naděje – že se jeden každý z nás nevzdá, neskloní a najde si způsob, jak zachovat sebe a svou rodinu státu navzdory, aniž by zároveň ztratil svoji vnitřní svobodu a čest. Je to největší úkol, jaký nás čeká, největší předsevzetí, jaké si v úvodu nového roku můžeme uložit.
Rozhodnutí, zda se nechat očkovat, nebo ne, bude jedním z nejsložitějších morálních rozhodnutí jednotlivce v roce 2021. Zatímco svůj názor můžeme mít jasný, obtíže, které by z takového rozhodnutí (nenechat se očkovat) nastaly, nás mohou děsit, tlak společnosti, státu a médií může být tak silný, že se bude zdát, že nám nic jiného nezbývá. Některé segmenty společnosti, například zdravotníci, ozbrojené složky, státní zaměstnanci, učitelé apod., zdá se, nebudou mít na výběr. Každý z nás má ale právo vakcínu odmítnout. A to, jak velké a těžké důsledky takové odmítnutí bude mít, záleží i na tom, kolik bude nás, kteří vakcíně řekneme jasné NE. Budou-li nás jen hrstky, bude to samozřejmě těžší, než když se proti ní vzepře většina.

Konec liberální demokracie
Rok 2020 byl také koncem tzv. liberální demokracie, kterou jsme kritizovali. Liberální demokracie skončila, ale my, její kritici, z toho radost mít nemůžeme, protože na její místo se tlačí něco ještě mnohem horšího. Nežijeme již více v demokracii, ale v covidové totalitě, kde údajný vir je jen zástěrkou a nástrojem tyranie politiků a epidemiologů, ve skutečnosti však globálních elit, které stojí za oponou. To však neznamená, že bychom měli usilovat o návrat liberální demokracie, neboť i ona má na svědomí za 31 let své vlády u nás tolik špatného, že chybět bude jen těm, kteří z ní měli přímý prospěch. A všimněme si, že mnozí z nich pokračují u moci i v novém totalitním covidovém režimu. Je to přirozené, protože covidová totalita jen jen logickým vyústěním, přirozeným pokračováním liberální demokracie. Není vzpourou vůči ní, ale dalším jejím vývojovým stupněm.

Jsem přesvědčen, že tento posun od liberální demokracie k totalitě otevře oči i těm, kteří dosud liberální demokracii bránili. Nečekaně tak mohou rozšířit řady vlastenecky uvědomělých občanů. Naproti tomu, covid vnesl zmatek i do řad vlastenců, kdy někteří z nich se zastávají vládních opatření a pomáhají tak utužovat covidovou totalitu. Varovné je, že v současném parlamentu není žádná politická strana, která by programově nastupující totalitu kritizovala. I strany vydávající se za vlastenecké či pronárodní, k tomu všemu zarytě mlčí. Národní demokracie má naopak jasný a radikální proticovidový program, spočívající ve zrušení všech nesmyslných opatřeních, v otevření celé ekonomiky, otevření celé země, v odmítnutí vakcíny a vůbec celé covidové hysterie. Zkrátka vrátit život do normálu, vrátit lidem svobodu, klid a pohodu.

Nemůžeme totiž spoléhat na nikoho, jen sami na sebe. A to i geopoliticky. Nemůžeme spoléhat na Západ, který nás v historii několikrát zradil a dnes se nám snaží draze prodat vakcínu, po které lidé kolabují, zůstává jim ochrnutý obličej a ti, kteří jsou jen trochu obeznámeni s jejím pozadím, se její aplikace bojí. Nikdo totiž neví, co v dlouhodobém měřítku se zdravím člověka učiní. Na našem rozhodnutí za každou cenu vyvést Českou republiku z EU a z NATO, coby nátlakových organizací Západu, se nic nemění, ba naopak se tato potřeba ukazuje jako stále akutnější a naléhavější. Spoléhat ale nemůžeme ani na Čínu či jiné globalistické velmoci, protože ty nám mohou nabídnout pouze digitální koncentrační tábor v podobě neustáleho sledování, čipování, kamer, tzv. systému sociálního kreditu a dalších nástrojů nesvobody. Budoucnost České republiky spočívá tedy v její nezávislosti a neutralitě. Pro zemi uprostřed Evropy to není jednoduchá pozice, ale naše dějiny několikrát ukázaly, že si své místo na slunci i uznání velmocí dokážeme vybojovat i navzdory množství nepřátel.

Jisté řešení vidím ve spolupráci slovanských zemí, protože myšlenka novoslovanství je stále živá, Slovanstvo jako kulturní a civilizační okruh má za jistých okolností před sebou budoucnost a může poskytnout alternativu k Novému světovému řádu, který prosazují západní země nebo globalistické velmoci. Zvláště, navrátí-li se slovanstvo ke svým skutečným kořenům, může se mu podařit uchovat si svoji svébytnost. Český národ do tohoto slovanského okruhu jednoznačně patří. Nespoléhejme na země, které nás opakovaně zradily nebo se kterými nemáme žádné zkušenosti, jako je Čína, ale na země, které patří do širší slovanské rodiny. S nimi hledejme cestu ven ze současného marasmu.

Likvidace domobran nezlikviduje ideu domobran

Jako strana, která nikdy neměla možnost účastnit se vlády nebo alespoň zákonodárného procesu, byla Národní demokracie vždy hrdá alespoň na to, že i z pozice neparlamentního politického subjektu dokázala vdechnout život myšlence domobrany. Myšlenka domobrany je sice stará jak lidstvo samo, ale Národní demokracie stála u oživení domobrany v České republice. To jsem vždy považoval za jeden z našich politických úspěchů.

Domobrana se v minulosti již několikrát osvědčila, v minulých dnech jsem si přečetl knihu, která o domobraně vyšla. A o tom, že šlo a jde skutečně o velkou věc, svědčí i nenávist a strach, jakou domobrana vyvolala v řadách vládních politiků. Tato vláda, především však z iniciativy ministra vnitra Jana Hamáčka, a také buď z naivity nebo zlého úmyslu některých poslanců (bohužel především z řad SPD) přijala drakonickou novelu zákona, který domobranu staví mimo zákon a dokonce i jednotlivcům hrozí pokutou ve výši 200 tisíc korun za členství v domobraneckých skupinách.

Dá se tak říci, že poslanci a vláda pohřbili náš nadějný projekt, zabili naše politické dítě, kterému jsme pomohli na svět. Proč o tom však mluvím při této příležitosti? Schválení tohoto skandálního zákona Poslaneckou sněmovnou, ke kterému došlo v druhé polovině tohoto roku, ukazuje, jak vládě nezáleží na nás a naší připravenosti pomoci sobě a státu se bránit, ale jak jde přímo proti této myšlence, takže ty, kteří chtějí skutečně a ze srdce „pomáhat a chránit“, za tento ušlechtilý postoj kriminalizuje.

Domobranecké aktivity tak jsou v současné době tímto zákonem paralyzovány, myšlenka organizované domobrany je v tuto chvíli nereálná. I proto jsem ukončil své členství v jedné z domobraneckých skupin, a vyzývám k témuž i ostatní stávající členy – nemá smysl se zbytečně vystavovat likvidační pokutě kvůli členství ve skupině, která stejně nemůže vyvíjet žádnou činnost, protože podle nového zákona už samotnou svojí existencí porušuje zákon. Neříká se mi to snadno, ale jako jsem kdysi k zakládání domobran vyzýval, říkám nyní, že v současné době nemá smysl riskovat vysoký finanční postih a dělat ze sebe zbytečný terč vládních represí. Tuto pomyslnou bitvu jsme prohráli, ale prohráli jsme se ctí – neovládáme státní aparát a nemáme prostředky, jak proti špatnému zákonu bojovat. Změna může přijít až po volbách.

Myšlenka domobrany jako životního postoje je však stále živá. Ve svých srdcích si ji uchovejme. Tento stát nám zakázal zakládat domobrany a bránit sebe, své rodiny a svoji vlast, nemůže nám však zakázat být domobrancem vnitřně, svým vlastním nastavením, domobrancem ve svém srdci, domobrancem ve svém smýšlení, ve svých postojích. Tedy někým, kdo kromě sebe a svých blízkých chce bránit i své sousedy, svůj domov, svoji obec, tuto zemi, náš národ, ve chvíli, kdy stát v tomto směru nekoná nebo konat nestíhá. V tomto smyslu naopak vyzývám, abyste myšlenku domobrany přijali za svou i ti, kdo jste se dosud v domobraně nijak osobně neangažovali, protože se i v současné krizi kolem údajné pandemie ukazuje, že musíme být připraveni na možnost, že nás stát neochrání a že se budeme muset ochránit sami.

Vždyť co jiného znamenalo to, když jsme na jaře (to jsme ještě v opravdovost nemoci věřili) zjistili, že stát nemá pro své občany nejen masky a zdravotní materiál, ale ani obyčejné látkové roušky? A že máme-li se ochránit, musíme si pomoci sami a roušky si sami ušít? Nebyl to vlastně akt domobrany, tedy životního postoje, který by se dal popsat jako 1) nespoléhání se na stát, ale na vlastní síly a 2) vzájemná pomoc a solidarita občanů, kteří nemyslí jen sami na sebe, ale i na své okolí?

A nyní, když nás stát chce nutit podstoupit vakcinaci nevyzkoušenou látkou, o jejíž bezpečnosti nemáme sebemenších záruk, ocitáme se opět sami v neřešitelné situaci. Stát, místo, aby nás před možným nebezpečím neznámé látky ochránil, nás přímo vystavuje riziku a pod hrozbami sankcí nás vakcínu přijmout nutí. Opět tedy bude na nás, abychom si pomohli sami a pomohli si i navzájem – v tom, jak se nevyzkoušené vakcíně bránit. Postoj a srdce domobrance je tedy potřebnější více než kdy jindy.

Vláda nese odpovědnost za tisíce mrtvých

Konečně, chci zmínit ještě jednu věc, o které jsem dosud nemluvil ani nepsal, nicméně v jiných svých textech slibuji následující informace více rozvést. Poznatky některých kolegů, které se ke mně koncem roku dostaly, ukazují na něco, co bychom – na rozdíl od uměle vyvolané pandemie – mohli nazvat skutečnou katastrofou. Statistická data totiž prokázala, že od 12. týdne, kdy vládní opatření v březnu začala, do 47. týdne tohoto roku (tedy do listopadu, prosincová data totiž ještě nejsou zahrnuta), vedle všeobecně udávaných 7555 „covidových“ pacientů (kam, jak víme, vláda počítá nejen ty, kteří zemřeli „na covid“, ale i ty, kteří zemřeli „s covidem“, přičemž přesně obě skupiny rozdělit na základě dostupných dat v tuto chvíli nelze), zemřelo v daném období dalších 5044 lidí, kteří zemřeli nad průměr úmrtnosti v letech 2015 až 2019. Bylo to navíc zejména ve věkových skupinách seniorů, tedy právě těch, které ona drakonická vládní opatření měla údajně ochránit.

Co to znamená? Obětí čeho jsou tito lidé? Tyto mrtvé bychom totiž mohli označit, a to zcela bez nadsázky, za mrtvé na lockdown. Jsou to ti, především naši starší spoluobčané, kteří rozhodnutím vlády zůstali izolování ve svých bytech, bez sociálního kontaktu, bez spojení s rodinou, vystrašení vládní propagandou a rok trvající mediální hysterií, lidé, kteří přišli o možnost pohybu všemožnými zákazy vycházení, o volnočasové aktivity, které je udržovaly při dobré mysli, lidé, kterým byla odepřena lékařská péče kvůli údajné přeplněnosti nemocnic, lidé s vážnými zdravotními problémy, které vláda upozadila „kvůli“ sezónní chřipce zvané covid, lidé, kteří neunesli psychický tlak a ztratili

smysl života, lidé, kteří spáchali sebevraždu v důsledku ekonomického bankrotu sebe či svého podnikání apod.

V tomto čísle nejsou zahrnuta data za prosinec a za Vánoce, které bývají v tomto ohledu pro starší občany zvláště těžkým obdobím. Protože vládní „opatření“ plynule pokračují i v novém roce, bude těchto *mrtvých na lockdown* neustále přibývat a můžeme odhadovat, že k dnešnímu dni jich může být možná více než šest tisíc. A to nepočítám (nejspíše) desetitisíce dalších s poškozeným zdravím.

To jsou skutečné oběti tzv. covidové pandemie, oběti vládních nařízení, oběti vlády, za které by měla nést zodpovědnost a okamžitě podat demisi, k čemuž ji jménem Národní demokracie vyzývám. Zločiny vlády, které se blíží skutkové podstatě ublížení na zdraví, těžké újmy na zdraví a dokonce smrti, by měly být urychleně vyšetřeny.

Za normálního stavu by svobodné volby umožnily výměnu takto katastrofálně selhávající vlády, ovšem nejen pouze parlamentní opozicí, ale novými pronárodně zaměřenými stranami, které jsou však v českém volebním systému trvale diskriminovány a udržovány mimo parlament. Vidíme-li navíc na příkladu USA a ohromného volebního podvodu, kdy historicky největší volební úspěch republikánů v podání D. Trumpa byl podvodně ukraden drtivě prohrávajícím J. Bidenem, nemůžeme v regulérnost voleb příliš doufat, protože podobné podvodné metody se nejspíše používají i v zemích vazalů USA, kam bohužel patří i Česká republika. Ke změně pomocí voleb se tak nemůžeme upnout, ale musíme se o ni alespoň pokusit. Teprve poté, když tato varianta selže, budeme hledat jiné cesty, jak covidové totalitě zabránit.

Odhodlání a schopnost pomoci si sám, a nezištně pomáhat i druhým, tedy onen zmiňovaný postoj domobrance, jak jsem o něm před chvílí hovořil, bude nejspíše naší jedinou záchranou v náročném roce 2021.

Dovolte, abych vám a vašim rodinám do tohoto roku popřál kromě zdraví také mnoho odvahy, pevné nervy a vytrvalost. A jak řekl první předseda Národní demokracie a první premiér samostatného Československa, Karel Kramář, od jehož narození před několika dny uběhlo 160 let:

„Pravdou třeba proti všem!“

Autor: Adam B. Bartoš, předseda Národní demokracie, 1. ledna 2021

Zdroj: https://narodnidemokracie.cz